

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๖/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๑๔/๒๕๖๒

วันที่ ๓๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { ศาลแขวงพระนครใต้ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง หรือไม่

ความเห็น

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง บัญญัติว่า “รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล องค์กรอิสระ
และหน่วยงานของรัฐ ต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม
เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชนโดยรวม” มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง
บัญญัติว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความ
คุ้มครอง” และวรรคสอง บัญญัติว่า “ปวงชนชาวไทยย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ
เสมอกัน” และมาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหา
หรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติ
ต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้”

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ข้อความ
ซึ่งเป็นการบอกเล่าที่พยานบุคคลได้นำมาเบิกความต่อศาลหรือที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใด
ซึ่งอ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาล หากนำเสนอเพื่อพิสูจน์ความจริงแห่งข้อความนั้น ให้ถือเป็นพยานบอกเล่า”
วรรคสอง บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า เว้นแต่ (๑) ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา
และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าที่น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ หรือ (๒) มีเหตุจำเป็น

เนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ไต่เห็น ไต่ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่านั้น” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าไม่ควรรับไว้ซึ่งพยานบอกเล่าใด และคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องร้องคัดค้านก่อนที่ศาลจะดำเนินคดีต่อไป ให้ศาลจดยางานระบุนาม หรือชนิดและลักษณะของพยานบอกเล่า เหตุผลที่ไม่ยอมรับ และข้อคัดค้านของคู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องไว้ ส่วนเหตุผลที่คู่ความฝ่ายคัดค้านยกขึ้นอ้างนั้น ให้ศาลใช้ดุลพินิจตกลงไว้ในรายงานหรือกำหนดให้คู่ความฝ่ายนั้นยื่นคำแถลงต่อศาลเพื่อรวมไว้ในสำนวน” สำหรับมาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น” และวรรคสอง บัญญัติว่า “เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย” และมาตรา ๒๒๗/๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานบอกเล่า พยานขัดทอดพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน หรือพยานหลักฐานที่มีข้อบกพร่องประการอื่นอันอาจกระทบถึงความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน” และวรรคสอง บัญญัติว่า “พยานหลักฐานประกอบตามวรรคหนึ่ง หมายถึง พยานหลักฐานอื่นที่รับฟังได้ และมีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากพยานหลักฐานที่ต้องการพยานหลักฐานประกอบนั้น ทั้งจะต้องมีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้พยานหลักฐานอื่นที่ไปประกอบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย”

จากข้อเท็จจริงปรากฏว่าศาลแขวงพระนครใต้ได้ไต่สวนมูลฟ้องในคดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๓๙/๒๕๖๑ โดยโจทก์ไม่มาศาล แต่ทนายโจทก์มาศาลและอ้างตนเองเป็นพยานเข้าเบิกความต่อศาล ศาลมีคำสั่งประทับฟ้อง จำเลยที่ ๒ จึงโต้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ บัญญัติห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่าและห้ามศาลพิพากษาลงโทษจำเลยจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น การชั่งน้ำหนักพยานบอกเล่าต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย แต่การที่บทบัญญัติดังกล่าวมิใช่บทบังคับเด็ดขาด ยังให้ศาลใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวงแล้วนำพยานบอกเล่ามาประกอบสำนวนคดีได้ ศาลจึงรับฟังทนายโจทก์ซึ่งเป็นพยานบอกเล่า แล้วมีคำสั่งประทับฟ้อง ซึ่งหากจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ไม่มีเงินประกันตัวหรือไม่ได้รับการช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรมจะต้องถูกควบคุมตัวและถูกจำกัดเสรีภาพ บทบัญญัติ

ดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อหลักนิติธรรม หลักความเสมอภาคและเสรีภาพของบุคคล และหลักการสันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดในคดีอาญาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

พิจารณาแล้วเห็นว่า การพิจารณาคดีของศาลต้องอาศัยข้อเท็จจริงที่ได้จากพยานหลักฐานประกอบกับข้อกฎหมายในการพิจารณาและพิพากษาคดีเป็นสำคัญ โดยศาลจะปฏิเสธการรับฟังพยานหลักฐานและอาศัยเพียงความรู้สึกนึกคิดของตนเองมาใช้ในการพิจารณาและพิพากษาคดีไม่ได้ หากศาลพิจารณาและพิพากษาคดีโดยไม่รับฟังพยานหลักฐานย่อมเป็นการพิจารณาและพิพากษาคดีตามอำเภอใจ ซึ่งขัดกับรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และหลักนิติธรรม เพราะฉะนั้น พยานหลักฐานจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ศาลต้องรับฟังและนำมาใช้ในการวินิจฉัยตัดสินคดีเพื่อให้เกิดความยุติธรรมอย่างสูงสุด ซึ่งพยานหลักฐานทุกชนิด หากมีคุณสมบัติบ่งชี้เกี่ยวกับการพิสูจน์ความจริง ย่อมรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ เว้นแต่จะต้องห้ามมิให้รับฟังโดยบทบัญญัติของกฎหมายบทใดบทหนึ่ง ในคดีอาญาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับพยานหลักฐานในคดีอาญาไว้ โดยกำหนดให้ศาลสามารถรับฟัง พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคล ซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ แต่พยานหลักฐานดังกล่าวต้องเป็นพยานหลักฐานชนิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวงหรือโดยมิชอบด้วยประการอื่น

พยานบอกเล่าเป็นพยานหลักฐานชนิดหนึ่ง โดยเป็นพยานหลักฐานที่แสดงถึงคำกล่าวของประจักษ์พยานที่ได้กระทำไว้นอกศาลและไม่ได้นำตัวประจักษ์พยานผู้กล่าวข้อความดังกล่าวมาเบิกความโดยตรงต่อศาล โดยอาจอยู่ในรูปแบบพยานบุคคล พยานเอกสาร หรือพยานวัตถุก็ได้ อย่างไรก็ตามโดยสภาพของพยานบอกเล่าซึ่งได้แก่คำพูดหรือคำบอกเล่าของมนุษย์ ย่อมมีโอกาสคลาดเคลื่อนจากความจริงได้ง่าย อันเนื่องมาจากความไม่สมบูรณ์ของภาษาที่มนุษย์ใช้สื่อสารกัน หรืออาจเกิดจากความอคติภายในใจของผู้เล่า พยานบอกเล่าจึงเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักไม่มั่นคง ศาลต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง และโดยลำพังแล้วยังไม่ควรเชื่อเป็นที่ยุติไปตามพยานบอกเล่าขึ้นเดียว เว้นแต่จะมีพยานหลักฐานอย่างอื่นประกอบ อันส่งผลให้ในการพิจารณาคดีอาญาจึงต้องมีหลักการต้องห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคหนึ่ง ที่กำหนดให้ ข้อความซึ่งเป็นการบอกเล่าที่พยานบุคคลได้นำมาเบิกความต่อศาลหรือที่บันทึกไว้ในเอกสารหรือวัตถุอื่นใดซึ่งอ้างเป็นพยานหลักฐานต่อศาล หากนำเสนอเพื่อพิสูจน์ความจริงแห่งข้อความนั้นให้ถือเป็นพยานบอกเล่า โดยมาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง ได้กำหนดให้ ห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่า

เว้นแต่ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าที่น่าเชื่อว่า จะพิสูจน์ความจริงได้ หรือมีเหตุจำเป็น เนื่องจากไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือ ทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้นด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควร เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่า นั้น และมาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสาม ได้กำหนดให้ คู่ความฝ่ายที่เกี่ยวข้องใช้สิทธิในการคัดค้านการไม่รับฟังพยานบอกเล่าของศาลได้ เมื่อพิจารณาหลักการ รับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญาแล้ว จะเห็นได้ว่าการรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญาต้องห้ามมิให้ศาล รับฟังพยานบอกเล่า เนื่องจากเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักไม่มั่นคง แต่บทบัญญัติของกฎหมาย ที่บัญญัติเกี่ยวกับหลักการดังกล่าวไม่ใช่บทบังคับโดยเด็ดขาดหรือเคร่งครัด เพราะได้มีการบัญญัติ ข้อยกเว้นเอาไว้ โดยศาลสามารถรับฟังพยานบอกเล่าได้ ในกรณีที่ตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และ ข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าที่น่าเชื่อว่า จะพิสูจน์ความจริงได้ หรือมีเหตุจำเป็น เนื่องจาก ไม่สามารถนำบุคคลซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยิน หรือทราบข้อความเกี่ยวในเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนั้น ด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟัง พยานบอกเล่า นั้น ดังนั้น พยานบอกเล่าจึงอาจรับฟังได้ในกรณีที่ศาลเห็นว่าจากข้อเท็จจริงมีพฤติการณ์ ตามข้อยกเว้นดังกล่าวและเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม แต่การรับฟังพยานบอกเล่าของศาลก็ต้องรับฟัง ด้วยความระมัดระวังและต้องมีการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานเสมอ โดยประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ ได้กำหนดให้ ศาลจะต้องมีการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น และเมื่อมีความสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย และในกรณีที่ศาลใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานบอกเล่าเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม ศาลจะต้อง ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานดังกล่าวด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรถือพยานหลักฐานนั้นโดยลำพัง เพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐาน ประกอบอื่นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗/๑ วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ มาตรา ๒๒๗/๑ วรรคสอง ยังได้ให้ความหมายของพยานหลักฐานประกอบ คือ พยานหลักฐานอื่นที่รับฟังได้ และมีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากพยานหลักฐานที่ต้องการพยานหลักฐานประกอบนั้น ทั้งจะต้อง มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้พยานหลักฐานอื่นที่ไปประกอบมีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ จะเห็นได้ว่าเป็นการตรากฎหมายเพื่อประโยชน์ในกระบวนการ ค้นหาความจริงในคดีอาญา การสืบหาพยานหลักฐาน และการรับฟังพยานหลักฐานของศาลทั้งสิ้น

แม้ว่ามาตรา ๒๒๖/๓ จะได้บัญญัติต้องห้ามมิให้ศาลรับฟังพยานบอกเล่าอันเนื่องมาจากพยานบอกเล่าเป็นพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักไม่มั่นคง แต่บทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นบทตัดพยานบอกเล่าโดยเด็ดขาดหรือเคร่งครัด เนื่องจากได้บัญญัติเหตุยกเว้นให้ศาลใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานบอกเล่าได้เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม และการรับฟังพยานบอกเล่าดังกล่าวศาลก็ต้องรับฟังและชั่งน้ำหนักพยานบอกเล่าด้วยความระมัดระวังและไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามมาตรา ๒๒๗/๑ นอกจากนี้ มาตรา ๒๒๗ ยังได้ให้ความคุ้มครองจำเลย โดยกำหนดให้ศาลอย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น และถ้าหากศาลมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย อีกทั้งการโต้แย้งของจำเลยที่ ๒ นั้น เป็นการโต้แย้งการรับฟังและชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของศาลในชั้นไต่สวนมูลฟ้องอันเป็นกระบวนการไต่สวนของศาลเพื่อวินิจฉัยมูลคดีซึ่งจำเลยตกเป็นผู้ต้องหา โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ถ้าปรากฏว่าคดีมีมูล ให้ศาลประทับฟ้องไว้พิจารณาต่อไปเฉพาะกระทงที่มีมูล ถ้าคดีไม่มีมูล ให้พิพากษายกฟ้อง” การไต่สวนมูลฟ้องมีขึ้นเพื่อคุ้มครองจำเลย มิให้โจทก์ฟ้องคดีโดยไม่สุจริตหรือโดยบิดเบือนข้อเท็จจริง เพื่อกลั่นแกล้งหรือเอาเปรียบจำเลยหรือโดยมุ่งหวังผลอย่างอื่นยิ่งกว่าประโยชน์ที่พึงได้โดยชอบ โดยในคดีที่ราษฎรเป็นโจทก์ จำเลยจะมาฟังการไต่สวนมูลฟ้องโดยตั้งทนายให้ชกค้ำพยานโจทก์ด้วยหรือไม่ก็ได้ หรือจำเลยจะไม่มา แต่ตั้งทนายมาชกค้ำพยานโจทก์ก็ได้ และห้ามมิให้ศาลถามคำให้การจำเลย ทั้งนี้ ก่อนที่ศาลประทับฟ้องมิให้ถือว่าจำเลยอยู่ในฐานะเป็นจำเลย การรับฟังพยานหลักฐานในชั้นไต่สวนมูลฟ้องกับชั้นพิจารณาจึงแตกต่างกัน ในชั้นไต่สวนมูลฟ้องเมื่อได้ข้อเท็จจริงครบองค์ประกอบความผิดที่ฟ้องโดยไม่มีข้อพิรุธอันเป็นที่ประจักษ์ชัดก็ฟังได้แล้วว่าคดีมีมูลตามฟ้อง ส่วนข้อเท็จจริงที่ได้ความมาจะเป็นความจริงหรือไม่เป็นข้อที่จะต้องพิสูจน์กันอีกชั้นหนึ่งในชั้นพิจารณา ซึ่งในชั้นพิจารณาต้องฟังพยานหลักฐานจนได้ความอันสิ้นสงสัยว่าข้อเท็จจริงที่ได้มานั้นเป็นความจริง จึงจะฟังได้ว่ามีการกระทำความผิดตามฟ้อง

ฉะนั้น ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ จึงเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อให้กระบวนการค้นหาความจริงมีความเป็นธรรมและเหมาะสมแก่รูปคดี เพื่อประโยชน์ในการพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ จึงสอดคล้องกับหลักนิติธรรมตามที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ กล่าวคือ บุคคลจะถูกลงโทษทางอาญาได้ก็ต่อเมื่อได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษ

ที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้ ในคดีอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดและก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด แสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิดจะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ และบทบัญญัติ ดังกล่าวใช้บังคับแก่คู่ความทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายโจทก์หรือฝ่ายจำเลย ให้สิทธิคู่ความในการต่อสู้คดี ได้อย่างเต็มที่ มิได้เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคล อีกทั้งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่ได้มีลักษณะเป็นการสันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีความผิดก่อน มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิดแต่อย่างใด จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง แต่อย่างใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ มาตรา ๒๒๗ และมาตรา ๒๒๗/๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๙ วรรคสอง

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ